

Bilag 4.

Til det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Lov om Rettens Pleje af 11. April 1916.

Til det af Bestyrelsen for Københavns Underretssagførerforening under 25. Januar d. A. til det højtærede Udvalg indgivne Andragende om en Ændring i Retsplejeloven gaaende ud paa:

at samtlige de Underretssagførere, der ved Retsplejelovens Ikrafttræden har Beskikkelse som Underretssagførere, erholder Beskikkelse som Landsretssagførere

tillader underskrevne *Underretssagførere udenfor København* os herved at udtale vor ubetingede Tilslutning.

Vi mener derhos at burde henlede Opmærksomheden paa, at Forholdet i samtlige Provinsjurisdiktioner — bortset fra Viborg Købstad — hidtil har været det, at alle Sagførere, hvad enten de var candidati eller examinati juris, Over- eller Underretssagførere, har været *ligestillede* med Hensyn til Udøvelsen af den for Sagførerstanden centrale Virksomhed — nemlig Proceduren —, idet Overretssagførere med Kontor udenfor København eller Viborg ej heller kunde føre Retssager for Overretterne, hvorfor hver enkelt Provinssagfører hidtil har været i Stand til paa lige Fod med alle øvrige Kolleger at skabe og betjene sit eget Klientel, ogsaa hvad Procesførelse angik.

Men saafremt den af os nu ønskede Ændring i Loven *ikke* finder Sted, vil Forholdet *fremtidig* blive det, at de Klienter, der er knyttede til vore Forretninger, i Henseende til deres valgte Tillidsmands (Sagførers) Adgang til at varetage deres Interesser under Retssagers Udførelse, vil være ringere stillede end Overrets- eller Landsretssagførernes Klientel, idet det vil være de sidstnævnte Sagførere muligt (lige meget, hvor de har Kontor) selv at føre Sagerne i Appellinstansen, medens vi maa være henviste til at overlade Varetagelsen af vore Klienters Tarv for nævnte Instans til andre, eventuelt til vore egne stedlige Konkurrenter, hvilket i høj Grad vil være egnet til at skade ogsaa vor øvrige Forretning.

Det anførte Forhold kan saaledes forventes at ville faa en meget uheldig Indflydelse paa den uforstyrrede Fortsættelse af vor hidtidige Virksomhed; det vil forrykke det nuværende Forhold mellem en Underretssagfører og hans Klientel, saa meget mere, som Publikums Bedømmelse af en Sagførers Kvalifikationer i det hele taget ofte — og ofte med Urette — foretages ud fra hans formelle Procedureadgang, og endelig vil det muligvis ogsaa medføre en vidtgaaende, hidtil ukendt, fagmæssig Adskillelse mellem Over- og Underretssagførere i Provinsen.

Vi mener derfor, at den ved Retsplejeloven indførte Ordning — selv med Bestemmelsen om, at Underretssagførere kan procedere for Landsret i første Instans,